

רחל מחלת על כל העולם

המסיבה הכי

פרועה בעולם

פעם חשבתי שראיתי כבר את כל המסיבות האפשריות. עם עירום ובלי עירום. עם שחיתות ובלי שחיתות. כבר הייתי באורי גיות של נעמי אדווה, ומסיבות של כל מיני אנשים מתקדמים במדינה, שנחשבו לפרועות וסוערות, וכל הארץ הזועזעה לפרצותן הרבה.

השבוע, בפאריס, הסתבר לי שכל המסיבות האלה דומות יותר לחגיגות סיום של גנון, מאשר למסיבה פרועה. אחרי שראיתי את מסיבת הסיום של בית הספר לאמנות בפאריס, הבזאר, אני יכולה להודיע לכם, שגם בתור מסיבה, וגם בתור סיום היא שמה את כל מה שהיה כאן בארץ שלנו

ואת כל מה שהיה כאן, בכיס הקטן. אומרים שמסורת מסיבות הסיום המהוללות וההוללות של הבזאר, החלה עוד בימי הביניים. אני לא יודעת אם זה נכון או לא, אבל אני בכל אופן יכולה להבטיח לכם שעוד לפני עשר שנים היו המסיבות הללו שם דבר בפאריס.

אז, לפני עשר שנים, מילאו בהן הישראליים מקום נכבד מאוד, ומקום עוד יותר נכבד מילאו הישראליות. באחת המסיבות הן מוצחות ביותר של בית הספר השתתפו עזיזה עזיש ונועה אשכול. את עליזה עזיש עולש הפשיטו שם עירומה ככיום היוולדה, למרבה השמחה והצהלה של כל התלמידים.

אם כי אני לא בטוחה שעליזה היתה כל כך עליזה מזה.

לפני תשע שנים אומנם לא היו שם עליזה עזיש ונועה אשכול, אבל היתה שם סטרי דנטית ישראלית מהאוניברסיטה בירושלים, וגם היא מצאה את עצמה בסיום הערב כשהיא עירומה לגמרי. רק בגלל מול מיוחד היא הצליחה להינצל מעשרות הגברים שהקיפו אותה וזממו עליה מיזמות בלתי מוסריות. איך היא ניצלה? לא בכוחה. היא התיישבה על כיסאנוח עשוי מקש, והכיסא השאיר סימנים על כל החלקים האחוריים שלה. האנשים הרגישים מאוד לאמנות מופשטת, החליטו שהסימנים לא הולמים אותה, והלכו לחפש להם קורבן אחר. חלק יותר.

לפני חמש שנים שוב הגיעו ישראלים למרכז הנשף, הפעם זה היה הצייר הישראלי רפי קייזר, שלמד ציור בבזאר, והביא עימו למסיבה את ידידתו.

בדרך כלל יודעת כל בחורה שנכנסת לי נשף הנה מה מצפה לה שם, ומה היא מסכנת. אבל נהוג גם, בדרך כלל, שלידידות של התלמידה לא עושים שום דבר. אבל הידידה של רפי לא נהנתה מהקשרים שלה עם תלמידי המוסד, ואפילו העובדה שרפי הוא ג'ודאיסט מושבע, עם כמה חגורות, לא הועילה לה. הסטודנטים הפשיטו אותה. אומנם הם לא ניסו לעשות לה שום דבר, אבל גם בלי זה הוציאו את רפי מכל ה"כלים שלה.

אחרי זה ערך רפי מצוד במשך שנה עץ כל אחד מהמפשיטים, ואומרים שכל אחד מהם בילה, לפי התור, כמה שבועות בבית חולים. לבחורה זה כבר לא עזר אומנם, אבל לבחורים כן.

בשבוע שעבר השתתפתי גם אני באחד ה"נשפים המפורסמים הללו, הנערכים אחת ל"שנה. התעדתתי אומנם לנסוע לקאפרי, אבל כל מי שפגש אותי שאל אותי אם השתגעתי לעזוב את פאריס דהקא בערב הזה של ה"נשף הגדול, ובסוף החלטתי לא להשתגע. ושארתי.

הנשף התחיל בשעה עשר בערב. לכשתי מכנסי ג'ינס וחולצה פשוטה, תלבושת ש"נחשבת למהודרת מאוד בשביל נשף כזה, ויצאתי לאזור השמחה.

אזור השמחה הוא מונפארנס וסן ג'רמן דה'פרה. קבוצות קבוצות של בחורים ובחורות צבועים בשחור רקדו שם בין בתי

אברים להשכיר

למדך הישראלי הבלתי מעורער של פאריס הליתית קוראים יהודה נוימן. חוץ מזה הוא המציא לא מזמן את השיגעון האופנתי החדש של החברה הפאריסאית: עד לפני זמן קצר היו התמונות האבסטרקטיות של מקסי סוט את מיטב הדידות של הסנובה הצרפתית והישראלית, אבל עכשיו הוא עבר מי ציור לצילום אברים ערומים של גופות ערומים.

המעריצים הגדולים ביותר של האברים ה"ערומים שלו, הם דווקא האינטלקטואלים. עורכי עיתונים גדולים וכתביהם. תמונה אחת של ארבעה חמוקים נשיים מחוברים ומעורבבים בצורה אמנותית מאוד, נקנתה ממנו עלידי ז'אק מוסו, עורך הפלאנט. בהתחלה אומנם חשש מר מוסו מהילדים שלו, אבל אחר כך הוא החליט שממילא הם לא יבינו, וקנה את התמונה, לחדר המיטות שלו.

עורך עיתון פופולארי אחר קנה עירבובי ביה של יבנים גבריים. לאחר ההצלחה ה"ערומים שלו, הם דווקא האינטלקטואלים. עורכי עיתונים גדולים וכתביהם. תמונה אחת של ארבעה חמוקים נשיים מחוברים ומעורבבים בצורה אמנותית מאוד, נקנתה ממנו עלידי ז'אק מוסו, עורך הפלאנט. בהתחלה אומנם חשש מר מוסו מהילדים שלו, אבל אחר כך הוא החליט שממילא הם לא יבינו, וקנה את התמונה, לחדר המיטות שלו.

יצירה של נוימן

זאת מתכונן יהודה נוימן לעשות מהאברים המצולמים שלו שטיחים ושמות. הוא גם הומין דגמים של חזות נשיים וחלל לעשות מהם ענינים לאזוניים. את ה"ענינים המקוריים הללו הוא כבר הציע לי מכירה לגאלרי לאפייט, והוא מקווה שבקרוב תעונדנה אותם כל נשות פאריס. האברים שלו הולכים ומתפרסמים, ולא

העיר החצויה

ברלין כולה מחולקת. בהתחלה חילקו אותה לברלין המערבית ולברלין המזרחית. אחר כך חילקו אותה לברלין של שמעון ולברלין של מישל.

מישל

עון מולך שמעון עדין. כל ילד בר לינאי ברחבי יודע מי הוא, ומוכן שגם כל ההורים של כל הילדים הקטנים מכירים אותו.

הדיסקוטק האחרון של שמעון הוא ה"מילה האחרונה ב"חיי הלילה של ברלין: ועל הבמה רוקדות בחורות יפות כהאזיות קצרצרות את הריקודים הכי חודשים. בצד ישנה ברית כתישהיה, וכשהבחורות מתעייפות, הן קצת מתפשטות והולכות להתרחץ קצת.

ליד כל שולחן יש טלפון, וטלוויזיה המר

הגבר היפה ביותר

הקפה הגדולים, התנפלו על האוכלים, שתו להם את בקבוקי השמפניה שלהם, אכלו את האוכל שלהם, ואיש לא אמר להם דבר. לכל הבחורים היו כל מיני אברים מלאכותיים על הראש, מודבקים לשערות או ל"כובעים וצבועים בצבעים מסעיריים. ולמי שלא האמין להם שאלה לא היחידים שיש להם, הם גם הראו את האמיתיים. גם הם צבועים בצבעים רעשניים בולטים.

בקפה קופול הם הרימו לכמה בחורות

עמוס קינן ושמעון עדין. אז היה שמח, נזכר יהודה נוימן. עכשיו הישראליים היחידים שישנם כאן הם אלה שבאים לראות את הסטריפטיז בלידו.

משום כך הוא עומד לבוא לארץ לביקור, הוא מקווה שהוא לא יהיה מובטל במשך זמן הביקור, ושמצאנה ישראליות שתהיינה מוכנות לנדב לו את חמוקיהן. אם כי הוא לא כל כך מאמין בגיורו של האשה הישראליה.

בכל אופן, על המעוניינות לדעת כבר מי עכשיו, שיהודה לא משלם בשביל זה. במי קום כסף הוא נותן תמונה, ויודעי דבר אומרים שזה שווה יותר.

הבחורות של עדין

אה את הזמרים השריב. יש גם מנהל יש ראלי בשם מייק, המפקח על כל העניינים בגרמניה, ומקלל בשקט את כל הגרמנים בעברית.

בחצי השני של חיי הלילה הברלינאים מולך מיישל. כשמזכירים בפניו את המלכות של שמעון עדין הוא מחייך בזילזול, ו"אומר שבשבילו שמעון עדין זה בכלל לא פירמה.

למישל יש מועדון רוסי בשם טרויקה, אבל זה לא מעניין אותו. את עיקר זמנו הוא מקדיש למועדון הלילה השני שלו, ש"הוא היחיד באירופה בו מופיעים אך ורק גברים.

זהו מועדון על טהרת הגבריות, ללא שום תערובת נשית.

לפני שמונה עשרה שנה עלה מישל מאר גנטינה על אלטונה. הוא היה המנהל של האמבסדור באר, ואחר כך ירד לברלין ופתח שם את המועדון הגברי שלו, הבנוי בצורה מוארכת וצרה, עם קירות מקושטים בתמונות מקוריות ויקרות, שטיחים ענקיים ומלצרים שקטים.

הקהל האקסקלוסיבי, המונה כמאתיים איש, יושב בשקט בצורה אלגנטית, ליד ה"כיסאות האלגנטיים המוכספים, מומין ב"אלגנטיות משקה אלגנטי, ומסחכל על התוכנית האלגנטית שמחזיקה מעמד כבר שנתיים תמימות.

"אצלי הכל על טהרת הגבריות", אמר לי מישל בגאווה. "שום אשה עוד לא עברה ולא תעבור את סף המועדון שלי. הגרמנים הם בסדר בשטח ההומוסקסואליים, אם כי הכי חזקים בשטח הזה הם בכל זאת ה"צ'פתיים. במקום השני בעולם עומדים דהקא האנגליים.

אבל גם כאן אצלי זה בסדר. באים הנה הרבה גברים נורמליים לגמרי. אבל איזה מחורים יש להם! נותנים להם פרחים, ובנוי בוניירות, ומתנות.

"בשבילי", אומר מישל, "זה רק ביזנס. אני נשוי, ויש לי שני ילדים", הוא מקריח,

את החצאיות, בקפה פרגוזה הם אכלו את כל האוכל שהיה על השולחנות, ובקפה טלסט הם נשקו לכל הנשים. אחר כך, כש הם היו כבר שבעים ושתיים, הם נכנסו לתוך מכוניות נוסעות, שנעצרו ליד רמזי רים, ובילו בכל מכונית כמה שניות נעימות עם הנשים שיסבו בתוכה.

וכל הזמן הזה הם שרו שירים גסים, עם חרוזים חריפים מאוד, שהיו מכונים בעיקר נגד המשטרה הצרפתית ושוטריה. התפקיד האמיתי של השוטרים זה לנקות את בתי השימוש, אמר חרוז אחד וכל החרוזים שאחריו עסקו באותו הנושא. לשירים האלה הקשיבו בהתעניינות מאות שוטרים, מתוך עשרות נידות, שחגו בסביבה. והו היום היחיד שלשוטרים אסור להתערב בכל ה"נעשה בקרב הסטודנטים. קבוצה אחת של בחורים וקבוצה אחת של בחורים ובחורות צבועים בירוק, רדפה אחריהם בשמחה קבוצה שלישית, צהובה, עשתה להם פרצופים מצד שלישי. השמחה היתה בעיצומה.

הנשף עצמו מתחיל רק בשעה אחת ב"לילה. אחרי שהצגתי את תעודת העיתונאית שלי, הסכימו להכניס אותי לתוכו, אבל מיד הזהירו אותי שעיתונאית שמיתונאית,

אם לא אית הקמ לילו היה כל יותו להש של בחו באז לגמ שם היו ושן לש סינ הפי גרו לא